

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce:	S. E. státní příslušnost Afganistán naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 787/6
proti žalované:	Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort	sídlem 738 19 Frýdek-Místek, Beskydská 2061,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.10.2018, č. j. KRPT-244357-28/ČJ-2018-070022, o zajištění

takto:

- I. Rozhodnutí žalované 24.10.2018, č. j. KRPT-244357-28/ČJ-2018-070022 **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártý **se určuje** částkou 6.800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek ze dne 24.10.2018, č. j. KRPT-244357-28/ČJ-2018-070022 byl žalobce zajištěn podle ust. § 129 odst. 1, 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb. za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, tj. Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy do 21.11.2018.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, kterou nijak blíže nezodůvodnil a požádal, aby mu soud ustanovil pro toto řízení zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 7.11.2018 č.j. 18 A 39/2018 – 17 a zároveň vyzval ustanoveného právního zástupce k doplnění podané žaloby o důvody, ve kterých žalobce spatřuje nezákonnost či nicotnost napadeného rozhodnutí. Podáním ze dne 22.11.2018 právní zástupce žalobce vytýkal žalovanému nesprávnost a nedostatečnost posouzení zajištění žalobce za účelem jeho předání do Řecka. Pakliže účelem zajištění žalobce bylo jeho předání do této země, ve které žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu, je jeho předání nepřipustné, neboť Řecko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v řeckém azylovém systému jsou dány systematické nedostatky, které jeho vydání za účelem azylového řízení činí nepřipustným. Z uvedeného důvodu je proto nepřipustné i samotné zajištění žalobce. Podle žalobce je vyhodnocení otázky přijatelnosti jeho předání do Řecka nedostatečné a nepřijatelné, neboť žalovaná nevyhodnotila specifika azylového systému a situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v této zemi. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 198/2016 -24 ze dne 27.9.2016, v němž je mimo jiné uvedeno, že přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka podle Nařízení Dublin III. členské státy Evropské unie od roku 2011 pozastavily, jelikož dle Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie vykazuje řecký azylový systém systematické nedostatky, jež mohou představovat porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu. Problémy řeckého azylového

systému existují i v současnosti a podle doporučení Komise ze dne 8.12.2016 určené členským státům Evropské unie o obnovení přemísťování do Řecka je možné uvažovat o postupném obnovení vrácení nových žadatelů o mezinárodní ochranu v případě, že si členské státy vyžádají individuální a konkrétní záruky zacházení s žadateli při jejich navrácení a nejedná se o zranitelné osoby. Tyto skutečnosti žalovaná nevyhodnotila a zatížila tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc žalované vrácena k dalšímu řízení.

3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 28.11.2018 mimo jiné uvedla, že v době vydání rozhodnutí o zajištění žalobce jí nebyly známy žádné překážky, pro které by nebylo možno žalobce vydat do Řecka, jakožto země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie hodnotila otázku, zda v této zemi neexistují systémové nedostatky v azylovém řízení. Uvedla, že je v Řecku v současné době dodržován vysoký standart ochrany lidských práv, přičemž z aktuálních informací nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Řecká republika patří mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s vysokou úrovní dodržování práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě nenesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaná dále uvedla, že z důvodu úspěšné realizace přemístění, ke kterému objektivně nebylo možno přistoupit v době platnosti původního rozhodnutí o zajištění žalobce, byla lhůta zajištění prodloužena o 19 dnů, tj. do 10.12.2018. Dne 26.11.2018 bylo žalované doručeno oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o ukončení řízení dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 z důvodu zamítavé odpovědi Řecké republiky, v důsledku čehož nebude realizováno přemístění žalobce do tohoto státu. Pominuly tak důvody zajištění žalobce a žalobce byl dne 26.11.2018 v 16.15 hod ze zajištění propuštěn.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2018, č. j. KRPT-244357-28/ČJ-2018-070022 a z obsahu připojeného správního spisu žalované téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel krajský soud z ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání napadeného rozhodnutí žalované (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).
5. Z obsahu správního spisu žalované krajský soud zjistil následující skutečnosti:
 - z úředního záznamu Obvodního oddělení Policie ČR Karviná 1 ze dne 23.10.2018, že v tento den v 11.00 hod byla vyslána do průmyslové zóny Nové Pole v Karviné policejní hlídka na základě oznámení tamního pracovníka, že tam mají kamion z Turecka, v jehož nákladovém prostoru jsou snad nějakí migranti. Řidič kamionu policejní hlídce sdělil, že veze náklad z tureckého Izmiru, který přijel složit do Karviné. Převáží nějaké kovové výlisky, které má naloženy v bednách na paletách a při policejní kontrole na Maďarských hranicích tamní policie nalezla v návěsu dva uprchlíky. Poté, kdy přijel do Karviné a povolil první část kotvicích ok plachty návěsu, kterou odhrnul, zjistil, že mezi paletami se nachází nějaký muž, který je zjevně tmavší pleti. Poté, kdy policejní hlídka za pomoci řidiče nadzvedla v přední levé části plachtu, byly spatřeny dvě osoby mužského pohlaví, které byly příkrčeny v pravém horním rohu návěsu mezi dvěma paletami. Byly vyzvány, aby slezli

z návěsu a na dotaz v angličtině, odkud jsou, odpověděly, že v Afganistánu. Oba muži byli následně předáni výjezdu cizinecké policie;

- z protokolu o podání vysvětlení ze dne 23.10.2018, že žalobce uvedl své jméno a příjmení, že se narodil v roce 2001, přičemž přesné datum si nepamatuje. Afganistán opustil asi před pěti měsíci, jeho život tam byl ohrožen Talibánem a nemohl chodit do školy a pracovat. Jeho cílovou zemí byla Francie. Cestu mu zařídil a zaplatil jeho otec tím, že prodal pozemek. Cestoval před Irán do Turecka, kde zůstal v Istanbulu dva měsíce a čekal na příležitost vycestovat do Evropy, kdy asi 6x se pokoušel přejít hranice mezi Tureckem a Řeckem za pomoci převaděče. Poté, kdy se mu podařilo překročit hranici do Řecka, byl umístěn v uprchlickém táboře po dobu měsíce a půl. Poté odjel do Atén, kde zůstal dva týdny u převaděče, s jehož pomocí se dostal do Srbska. Tam byl měsíc v uprchlickém táboře Karniča a opět za pomoci převaděče spolu s dalšími třemi osobami afgánské národnosti nastoupil do kamionu. Na hranicích mezi Srbskem a Maďarskem byla provedena kontrola, při které našli dva Afgánce sedící nahoře na krabicích. Žalobce a další Afgánec byli schováni dole uvnitř krabic. Při kontrole v Maďarsku vylezli z krabic a žalobce netušil, kam vlastně jede. Převaděč mu řekl, že kamion míří do Německa, přičemž řidič o nich nevěděl. V návěsu trávili další dva dny a poté byli zadrženi policií, přičemž se dozvěděl, že je na území České republiky. Žalobce při pohovoru dále uvedl, že v České republice je poprvé, tvrdil, že má 17 let podle občanského průkazu, který zůstal v Afganistánu. Cestovní doklad mu nebyl vydán a žádné jiné doklady u sebe nemá. V Afganistánu pobývají jeho rodiče a sourozenci. V České republice nemá žádné příbuzné, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či společenské vazby. Má sestru v Holandsku, v Belgii je jeho strýc a v Německu má tetu. O azyl nikde nežádal, hodlá o něj požádat až na území Francie, jelikož tam azylové řízení probíhá rychleji. Netrpí žádnou nemocí a neužívá žádné léky. Na otázku, zda je mu známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky do domovského státu, odpověděl, že v oblasti, ve které pobýval, jsou rozsáhlé aktivity Talibánu. Jeho život by byl ohrožen;
- ze záznamu ze systému EURODAC byla zjištěna shoda s identifikačním číslem X se záznamem v Řecku.

6. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle citovaného ustanovení se rozhoduje podle přímo použitelného právního předpisu Evropského společenství, kterým je nepochybně v současné době Nařízení č. 604/2013, které nahradilo s účinností od 1.1.2014 dřívější Nařízení č. 343/2003.
7. Krajský soud především připomíná, že napadené rozhodnutí žalované přezkoumal toliko v mezích žalobních bodů tak, jak mu to ukládá ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. V doplnění žaloby žalobce učiněném podáním jeho právního zástupce ze dne 22.11.2018 byla v podstatě uplatněna jediná žalobní námitka spočívající ve tvrzení, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila zajištění žalobce za účelem jeho předání do Řecka. Dle

názoru žalobce Řecko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení, jelikož v jeho azylovém systému existují systematické nedostatky, které činí vydání žalobce do této země nepřipustným. Je proto nepřipustné i jeho samotné zajištění, pokud je jeho účelem právě předání do Řecka. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí krajský soud v tomto směru zjistil, že žalovaná se s touto otázkou vypořádala tak, že jí nejsou známy překážky, pro které by nemuselo být realizováno předání žalobce do této země. Na úrovni Evropské unie ať už jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaná dále uvedla, že Řecko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Řecko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Dále žalovaná poukázala na to, že žalobce nevyjádřil žádnou obavu ze svého návratu a že sám do protokolu uvedl, že mu nic nebrání v návratu do Řecka, ale má v úmyslu cestovat do Francie.

8. S výše uvedeným odůvodněním žalované nemůže krajský soud souhlasit. Žalobce má pravdu v tom, že ještě v nedávné době bylo předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země zcela nereálné a přiléhavě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2016 č.j. 6 Azs 198/2016-24, v němž se mimo jiné uvádí, že „přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka podle Nařízení Dublin III. členské státy Evropské unie od roku 2011 pozastavily, jelikož dle Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie vykazuje řecký azylový systém systémové nedostatky, jež mohou představovat porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu“. Teprve až v nedávné době bylo vydáno doporučení Evropské komise ze dne 8.12.2016, v jehož čl. II. je stanoveno, že se doporučuje, aby přemísťování žadatelů o azyl do Řecka podle Nařízení (EU) č. 604/2013 bylo obnoveno za podmínek a podle postupu stanovených v bodech 9 a 10. V době 9) je přitom uvedeno, že obnovení přemísťování by se postupně mělo vztahovat na žadatele o azyl, kteří od 15.3.2017 nelegálně vstoupili na území Řecka na vnějších hranicích, na další osoby, pro které je Řecko od tohoto data příslušné podle jiných kritérií než v čl. 13 kapitoly III. Nařízení (EU) č. 604/2013, v závislosti na kapacitách pro přijímání žadatelů v Řecku a zacházení s nimi v souladu se Směrnicemi 2013/32/EU a 2013/33/EU. Zranitelní žadatelé o azyl včetně nezletilých osob bez doprovodu by prozatím neměli být do Řecka přemísťováni. V době 10) je uvedeno, že orgány členských států se vyzývají, aby před přemístěním žadatele do Řecka úzce spolupracovaly s orgány s cílem zjistit dodržování podmínek uvedených v bodě 9) a zejména to, že žadatel bude přijat v zařízení pro přijímání splňujícím normy stanovené v právních předpisech EU, zvláště ve Směrnici 2013/33/EU o podmínkách přijímání, že jeho žádost bude posouzena v lhůtách stanovených ve Směrnici 2013/32/EU o azylovém řízení a že s ním bude ve všech dalších příslušných ohledech zacházeno v souladu s právními předpisy EU. Řecké orgány se vyzývají, aby při poskytování těchto záruk ostatním členským státům, plně spolupracovaly.

9. V případě, že existují silné indicie závažných funkčních problémů v určitém členském státě, úvaha správního orgánu musí být důkladná, komplexní a aktuální (viz rozsudek NSS č.j. 1 Azs 19/2017 - 26 ze dne 12.4.2017). Podle rozsudku NSS č.j. 4 Azs 31/2017- 54 ze dne 30.3.2017 je Policie ČR při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, a to v tom rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení. Uvedeným povinností žalovaná nedostála, pokud hodnotila Řecko způsobem uvedeným v odůvodnění jejího rozhodnutí. Citované doporučení Evropské komise bylo vydáno zhruba dva roky před žalobou napadeným rozhodnutím a se zřetelem k tomu, že Řecko nadále patří k evropským zemím nejvíce zatíženým migrací, bylo povinností žalované opatřit si aktuální podklady potřebné pro zjištění skutkového stavu pro svoje správní rozhodnutí a jeho přesvědčivé odůvodnění. Podle zpráv, které byly zveřejněny na internetu o situaci v Řecku, pokud jde o přijímání uprchlíků, stále vyplývají pochybnosti o možnosti předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka. Zpráva ze dne 2.6.2018 např. uvádí, že dohoda mezi Evropskou unií a Tureckem uzavřela před třemi lety běžencům trasu přes řecké ostrovy, avšak uprchlíci si našli nové cesty, do Řecka pronikají přes hraniční řeku Evros a jen během dubna 2018 jich tudy do Řecka dorazily tři tisíce a místní úřady se obávají nové hrozby migrační krize. Zpráva ze dne 9.10.2018 uvádí, že stovky migrantů se utábořily před policejní stanicí v řecké Soluni, kde hodiny vyčkávaly na zatčení. Utečenci se snaží touto cestou získat oficiální dokumenty a zajistit si útočiště před nastávající zimou. Místní úřady se v posledních měsících potýkají s obrovským přílivem nelegálních uprchlíků, pro které ale nemají v táborech místo. Zpráva ze dne 24.5.2018 hovoří o tom, že asi 250 žadatelů o azylablokovalo na hodinu rušnou dálnici na severu Řecka a způsobilo dopravní zácpy. Žadatelé protestovali proti špatným podmínkám v nedalekém přeplněném uprchlickém táboře, kde žijí. Zpráva dále uvádí, že pokojný protest zorganizovali většinou kurdští uprchlíci žijící v bývalém vojenském táboře Diavata u Soluně. V montovaných domcích může bydlet až 750 lidí, nyní je ale v táboře 1850 osob. Další migranti přitom z Turecka neustále přicházejí, většinou pak spí ve stanech či pod širým nebem. Uvedené informace vzbuzují pochybnosti o závěru žalované, že „správnímu orgánu I. stupně nejsou známy žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by příslušný členský stát (pozn. soudu Řecko) nedodržoval minimální standardy ochrany lidských práv“ a že „správnímu orgánu není známo, že by existovaly rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, které by jednoznačně potvrzovaly nedodržování minimálních standardů ochrany lidských práv v rámci azylové procedury tak, jak je tomu např. v případě Maďarska. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaná, jak ostatně vyplynulo z obsahu správního spisu, dostatečně podmínky přijímání a vyřízení žádosti o udělení azylu žalobce nezjišťovala, v důsledku čehož je její rozhodnutí nepřezkoumatelné jak pro nedostatek důvodů, tak i proto, že skutkový stav, který vzala za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se správním spisem. Krajský soud proto napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly a žalovaná v této věci úspěch neměla (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

11. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho právní zastoupení v rozsahu 2 úkonů právní služby po 3 100 Kč a 2 režijních paušálů po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 05.12.2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce